

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 20 kwietnia 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Puglia – Włochy) – Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato/Comune di Ginosa

[Sprawa C-348/22 ⁽¹⁾, Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato (Commune de Ginosa)]

[Odesłanie prejudycjalne – Usługi na rynku wewnętrznym – Dyrektywa 2006/123/WE – Ocena ważności – Podstawa prawna – Artykuły 47, 55 i 94 WE – Wykładnia – Artykuł 12 ust. 1 i 2 tej dyrektywy – Bezpośrednia skuteczność – Bezwarunkowy i wystarczająco precyzyjny charakter spoczywającego na państwach członkowskich obowiązku stosowania bezstronnej i przejrzystej procedury wyboru potencjalnych kandydatów oraz zakazu automatycznego przedłużenia zezwolenia na daną działalność – Uregulowanie krajowe przewidujące automatyczne przedłużenie koncesji na zajmowanie majątku publicznego położonego na obszarach nad brzegami mórz]

(2023/C 205/22)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per la Puglia

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato

Strona przeciwna: Comune di Ginosa

przy udziale: L'Angolino Soc. coop., Lido Orsa Minore di AB, La Capannina Srl, Sud Platinum Srl, Lido Zanzibar Srl, Poseidone Srl, Lg Srls, Lido Franco di GH & C. Snc, Lido Centrale Piccola Soc. Coop. arl, Bagno Cesena Srls, E.T. Edilizia e Turismo Srl, Bluserena SpA, Associazione Pro Loco „Luigi Strada”, M2g Raw Materials SpA, JF, D.M.D. Snc di CD & C. Snc, Ro.Mat., di MN & Co Snc, Perla dello Jonio Srl, Ditta Individuale EF, Associazione Dopolavoro Ferroviario Sez. Marina di Ginosa, Al Capriccio Bis di RS, LB, Sib Sindacato Italiano Balneari, Federazione Imprese Demaniali

Sentencja

1) Artykuł 12 ust. 1 i 2 dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym

należy interpretować w ten sposób, że:

nie ma on zastosowania wyłącznie do koncesji na zajmowanie majątku publicznego położonego na obszarach nad brzegami mórz, które mają niewątpliwe znaczenie transgraniczne.

2) Artykuł 12 ust. 1 dyrektywy 2006/123

należy interpretować w ten sposób, że:

nie stoi on na przeszkodzie temu, by ograniczone zasoby naturalne i dostępne koncesje były oceniane poprzez połączenie podejścia abstrakcyjnego i ogólnego na szczeblu krajowym z podejściem kazuistycznym, opartym na analizie obszaru nadbrzeżnego danej gminy.

3) Analiza pytania pierwszego nie wykazała, by istniał jakikolwiek czynnik mogący podważać ważność dyrektywy 2006/123 w świetle art. 94 WE.

4) Artykuł 12 ust. 1 i 2 dyrektywy 2006/123

należy interpretować w ten sposób, że:

ciążący na państwach członkowskich obowiązek stosowania bezstronnej i przejrzystej procedury wyboru potencjalnych kandydatów, a także zakaz automatycznego przedłużenia zezwolenia wydanego w odniesieniu do danej działalności są sformułowane w sposób bezwarunkowy i wystarczająco precyzyjny, aby można je było uznać za bezpośrednio skuteczne.

5) Artykuł 288 akapit trzeci TFUE

należy interpretować w ten sposób, że:

ocena bezpośredniej skuteczności obowiązku i zakazu, o których mowa w art. 12 ust. 1 i 2 dyrektywy 2006/123, oraz obowiązek odstąpienia od stosowania sprzecznych z nimi przepisów krajowych spoczywają na sądach krajowych i na organach administracyjnych, w tym gminnych.

(¹) Dz.U. C 318 z 22.8.2022.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 27 kwietnia 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal d'arrondissement de Luxembourg – Luksemburg) – CM/DN

[Sprawa C-372/22 (¹), CM (Prawo do osobistej styczności z dzieckiem, które się przeprowadziło)]

[Odesłanie prejudycjalne – Jurysdykcja oraz uznawanie i wykonywanie orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej – Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 – Artykuły 9 i 15 – Utrzymanie, po przeprowadzce, jurysdykcji sądów państwa członkowskiego poprzedniego miejsca zwykłego pobytu dziecka – Pojęcie „przeprowadzki” – Pozew lub wniosek o zmianę orzeczenia dotyczącego prawa do osobistej styczności z dzieckiem – Obliczanie terminu, w którym należy złożyć taki pozew lub wniosek – Przekazanie sprawy do sądu państwa członkowskiego nowego miejsca zwykłego pobytu dziecka, lepiej umiejscowionego dla osądzenia]

(2023/C 205/23)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal d'arrondissement de Luxembourg

Strony w postępowaniu głównym

Wnioskodawca: CM

Druga strona postępowania: DN

Sentencja

1) Artykuł 9 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000

należy interpretować w ten sposób, że:

okres trzech miesięcy, przez który, w drodze wyjątku od art. 8 ust. 1 rozporządzenia nr 2201/2003, sądy państwa członkowskiego poprzedniego miejsca zwykłego pobytu dziecka utrzymują jurysdykcję do rozpoznania pozwu lub wniosku o zmianę prawomocnego orzeczenia dotyczącego prawa do osobistej styczności z dzieckiem, rozpoczyna się w dniu następującym po dniu rzeczywistej przeprowadzki tego dziecka do państwa członkowskiego jego nowego zwykłego pobytu.

2) Rozporządzenie nr 2201/2003

należy interpretować w ten sposób, że:

sąd państwa członkowskiego poprzedniego miejsca zwykłego pobytu dziecka, mający jurysdykcję do orzekania co do istoty na podstawie art. 9 tego rozporządzenia, może wykonać przewidziane w art. 15 wspomnianego rozporządzenia uprawnienie do przekazania sprawy na rzecz sądu państwa członkowskiego nowego zwykłego pobytu tego dziecka, o ile spełnione są przesłanki przewidziane w tym art. 15.

(¹) Dz.U. C 359 z 19.9.2022.